
La inconsciència històrica

Autor:

Data de publicació: 01-03-2020

Andreu Marfull Pujadas

- 29 feb, 2020

La inconsciència històrica de tots els camins (no reconeguts) que ha llaurat la humanitat està en l'arrel de totes les disputes humanes. I no saber-ho no ens permet avançar cap a un món millor.

Manipular la realitat té un premi, en alguns casos. Però, en general, a costa d'un alt preu, en la mesura que nega i legitima injustícies, o bé actes no reconeguts que es volen adaptar a la realitat. Però el preu més alt és el que s'ha de pagar per no disposar d'una informació veraç de la realitat, i el fet que això no permeti enjudiciar degudament. Desconèixer la realitat és causa principal, no l'única, de tots els conflictes humans que tenen en les seves arrels una negació de la mateixa. La causa de fons s'ha de buscar en totes les formes que exerceix la inconsciència humana, i tot el que nega o desatén. Per exemple: el canvi climàtic; les raons de les rebel·lions socials davant els seus poders estatals; i tota la violència física i emocional que es genera al seu voltant.

Però, al segle vint-iu, que ha començat amb una allau d'informació inèdita, s'ha impulsat aquesta nova consciència global, en la línia que ha identificat Manuel Castells, però el recorregut tot just ha començat. Avui dia es parla de notícies escombraries, fake news o notícies falses, d'arrel periodística, que alguns mitjans titllen de ser intencionades. Però darrere d'aquesta gran veritat està, d'una manera no reconegut, la història oficialitzada, amb totes les seves virtuts i els seus defectes, que ha escrit la ploma autònoma i segons com invisible de el poder dels que han servit a el gran capital simbòlic que ha edificat la inconsciència humana. La manipulació de la realitat no es tracta d'una tendència recent, tot el contrari, des de temps immemorials ha estat una tendència d'allò més comú, ja que fins aquesta era el gran capital ha pogut actuar amb molta més impunitat, i d'una manera més despietat, creant i fins i tot cerimoniando grans sacrificis.

La realitat de present sempre és interpretable, certament. Conviu amb diversos punts de vista, i es reconeix que aquesta situació és normal, o comú, com ho és discutir per aclarir les coses. Però aquest tracte és diferent quan es refereix al passat. És a dir, amb el passat som menys crítics i més condescendents, i el debat, d'existir, es troba en els matisos, ja que el consens de la història oficial s'ha imposat, algunes vegades de manera voluntària i altres mitjançant l'ús i el abús de la força. En el seu lloc s'ha construït el conjunt de cossos acadèmics de la història, alineats al voltant de corrents culturals determinades, amb idees a mida dels estats i els poders als que serveixen (i dels que se serveixen) i els financen. I treballen per a aquesta cosmovisió consensuada sense ser-ne conscients, llevat meritòries excepcions.

La memòria humana col·lectivitzada ha passat pel feltre de la interpretació forçada, en què s'ha perdut o oblidat la noció i el significat de la mateixa, resultat de el gran i extraordinari consens de la historiografia oficial que ha imposat l'hostilitat humana, amb el seu desig de conciliació, en nom de la pau i l'estabilitat, per d'aquesta manera justificar-se amb la promesa d'el foment de la prosperitat.

La realitat de el gran poder simbòlic que guia a la consciència humana és, d'alguna manera, una narrativa, i sempre ho ha estat. I tota narrativa es pot manipular. Però la manipulació col·lectivitzada en nom de la història s'ha convertit, resultat de la inèrcia de les mutacions del capital simbòlic, en una hibridació de moltes realitats, en què conviuen veritats robustes amb veritats a mitges, i altres veritats que s'han manipulat, o ocultat. En un extrem més incòmode, fins i tot, es pot afirmar que s'han creat falses veritats que han passat a ser realitats, en la mesura que han aconseguit ser creïbles, tot i que a la fi es despul·lin de part de la seva dimensió fantasiosa, o maliciosa. Per exemple, un tracte de fantasia, en aquest cas acompanyada d'un culte a l'ésser humà, ha estat l'haver cregut que la Terra és el centre de l'Univers, i un altre més maliciós el dir que, en nom de la fe, hi ha uns déus superiors a altres, que es poden genocidar, al costat dels qui creuen en ells. I qui diu déus diu profetes, pensadors o altres ideòlegs que certs corrents han encimbellat per capitalitzar, i controlar, l'imaginari de l'evolució de la cara de el poder, per donar un sentit a la seva constant mutació. La idealització, per bé i per mal, ha alimentat a la història, en la mesura que aquesta s'ha transformat en la veritable i principal construcció de la cosmovisió de realitat. I ho ha fet fins a límits inimaginables per a la feble consciència col·lectiva actual.

La història oficial és, en aquest sentit, el resultat més evident de la manipulació de la inconsciència humana, tot i que no es reconeix com a tal, en la mesura que s'ha institucionalitzat i, en aparença, ve acompanyada de fonts documentals. Però, compte, la realitat documentada no és, necessàriament, una veracitat. Únicament és un document, que té un significat i una raó d'existir. No tot s'ha d'entendre com una manipulació, certament, però hi ha moltes raons, en determinats casos, per suposar que així sigui. És molt senzill de comprendre. Imaginem que un governant o persona dotada de certs privilegis o responsabilitats dirigeix ??grans empreses, que escriuen part de el relat de la història que es vol rememorar. Però aquest personatge resulta que representa un poder més gran que entra en desgràcia, i desapareix, de manera que es crea una crisi de legitimitats i en el seu lloc apareixen altres, i tot això acaba amb una guerra múltiple i uns poders intrusos, que desitgen imposar les seves voluntats.

Quan això passa, què fa el poder intrús? Per començar, destrueix a tots els seus adversaris, o com a molt els dóna l'oportunitat d'afiliar al seu servei. Però pot donar-se el cas que el canvi de poders vagi de la mà de la construcció d'una nova cosmovisió, o d'una nova era que necessiti d'una revisió de la història. Es canvia la història i amb això s'imposa una nova llei. Llavors, el canvi ha de ser estructural, i el poder intrús destrueix la glòria de el personatge que va entrar en desgràcia, al costat de el poder que representava. Destruïx els documents i les proves del seu poder, i construeix-ne de nous, amb el suport de nous documents, que falsifiquen la realitat. O, fins i tot, si cal, esborra tota la seva existència, o la seva essència, si no és possible esborrar-la de el tot. Comprendre aquest aspecte és relativament fàcil, i ho constaten certes proves reconegudes, que ens parlen de destrucció en la forma de grans persecucions, estigmes o difamacions, al mateix temps que de canvis d'identitat, i, d'una manera no prou reconegut, de destrucció, manipulació o falsificació documental. Però el reconeixement no està a l'altura de la seva veritable manipulació. Es dóna el cas que si no és suficient alterar la història sempre queda l'opció de traslladar el poder vençut i superat a el passat, per desubicarlo de l'època que es vol reconstruir. Aquest és el cas de la reconstrucció del passat d'Egipte i la seva estreta relació amb el poble jueu.

La seva història comuna s'ha enviat al passat, coincidint amb l'inici de el projecte colonitzador cristià, de la mà de l'empresa de l'evangelització cristiana dirigida des de Roma. I amb això s'ha construït, al seu lloc, una història llegendària pel poder romà italià, que des de llavors ha passat a substituir el seu veritable passat greco-egipci i babilònic, més oriental. A dia d'avui aquesta tesi resulta o pot resultar temerària, o fins i tot ofensiva, però no ho és. Colom, els Borja i tots els poders de Portugal, en nom de l'Orde de Crist, han estat artífexs d'aquest canvi, però no en el sentit (ni en el temps) que se'ls dóna en el relat oficial, i que (falsament) constaten els documents oficials. Al seu torn, el relat apocalíptic de la destrucció de Babilònia, de la Bíblia cristiana, es refereix a això. Babilònia és, i era, la capital d'Egipte, és a dir, el Caire. És a dir, els textos sagrats també s'han enviat a el passat, i es basen en fets ocorreguts fa pocs segles. Sí, hi ha raons, i proves, que ho demostren.

Vivim en un collage històric de colossals dimensions, que tenen a veure amb l'ús i l'abús de poder autònom i incontrolable de la inconsciència humana. I unes de les seves manifestacions es concentra, d'una manera especial, en la tensió de l'epicentre de la terra més santificada, Jerusalem, després d'haver caigut en desgràcia aparent altres centres, com ho són el Tibet, Egipte i la mateixa Roma italiana, després de haver destruït el poder de l'fonament místic occidental que en el seu moment ser un subcentre santificat: jueu i catalano-provençal, que al seu torn va ser un reflex paral·lel a un altre de principal: en aquest cas jueu, armeni, georgià i tàtar. I allà, en aquestes terres, encara es viu aquesta lluita. Fins i tot, en certa manera, s'ha de relacionar amb el pols històric de la catalanitat davant l'opressió castellana i francesa, si bé aquesta ha estat despallada, en gran mesura, del judaisme, sent aquest un cas similar a el dels polsos escocès, flamenc i venecià , davant els seus respectius poders estatals. Però el major pols, el pols global, és el que exerceix el Gran Capital, amb majúscules, davant tots els estats que, militaritzats, sotmeten als seus propis conciutadans.

S'ha perdut l'horitzó de la perspectiva de la mutació de el poder simbòlic. Vivim en una inconsciència històrica, que tot just comença a prendre forma en la consciència col·lectiva. Com s'ha apuntat, a l parlar de la manipulació de la història hem de veure la lògica de la idealització de la realitat, ja sigui per exagerar alguna cosa o per amagar el contrari. I aquesta pràctica és molt humana, i sol anar de la mà de l procés de maduració de les persones, pobles, religions o identitats diverses en el sempre lent i complex procés de reconeixement mutu. Tot això, sense ser conscients de la seva vinculació, ha deixat el seu efecte en el relat històric oficial, creant al seu torn múltiples anomalies. Sense anar més lluny, serveixin d'exemple les guerres religioses o imperials, en nom de Déu o del gran capital, i totes les aberracions de la realitat que han deixat escrites. En certa manera, comprendre aquest llaç permet obrir una porta en general tancada, que condueix a la contemplació de la lògica contradicció inherent entre les evidents manipulacions de la realitat, que constaten totes les disputes humanes, i la fe cega en el relat de la història oficial, que s'ha sacralitzat, convertint-se en el fonament últim de totes les lleis, tant de les justes com de les que no ho són.

Però l'anomalia de la realitat legitimada té un fonament lògic, que permet avançar en la presa de consciència de les seves debilitats, quan es comprèn millor el procés de la seva construcció.

D'una banda, es troba la malaptesa humana a l'hora de construir un origen diví de la vida i de la humanitat, i la pretensiosa idea de posar-li data, en nom d'un text sagrat que així ho afirma. Aquest tema no és en absolut menor, ja que, més enllà de ser un exercici de fantasia de dubtosa idoneïtat, a causa d'això s'han establert les bases de la dilatació de la història. És a dir, la història realment documentada és molt més breu del que s'afirma, i això és degut al fet que s'ha creat una obra a mida de l'autoritat de grans poders que han pretès eternitzar-se. D'aquesta manera, la breu història real s'ha acabat per convertir en una història dilatada i duplicada en el temps, per exemple, creant dos grans Grècies, una clàssica i una altra medieval, quan en realitat són la mateixa, tal com ha desxifrat Anatoly Fomenko .

De fet, aquesta és la raó de l salt discontinu d'aproximadament mil anys entre l'enginyeria, l'arquitectura i l'escultura clàssica i la seva evident continuïtat amb la equivalent renaixentista, en la qual l'únic canvi és la seva cristianització. S'ha fet de tal manera que, fins i tot, s'ha enviat a l passat el pensament, la ciència i l'astronomia grega medieval, i s'ha pretès imposar la idea que es recupera a la fi de l'edat mitjana. Però això tan evident no es reconeix, i pel camí (o millor dit en la seva arrel) es deu comprendre que s'ha desitjat crear un origen autònom tant de Jesús com de tots els regnes cristians, i amagar d'aquesta manera que tot ha estat, en gran mesura, una mutació d'identitats que ha anat de la mà d'un procés historitzador per d'aquesta manera legitimar. Per fer-ho possible, sota el jou de el gran capital simbòlic que orienta la consciència humana, s'ha lliurat a la humanitat les grans cròniques dels cronistes reials i els grans testimonis de sants i profetes, al costat de la inestimable "ajuda" dels historiadors de l'antiguitat que es posen de moda a l'anomenada Era Moderna. Tots ells són la ploma oculta d'aquesta gran distorsió de la realitat, que ha redactat la pseudohistòria oficial i la seva idea associada. Malgrat ser una gran obra, no mancat de bones voluntats, malgrat tot, és el major frau, o, més ben dit, la major deshonestat col·lectivitzada mai creada per la inconsciència de l'ésser humà.

D'altra banda, darrere de la gran i clamorosa evidència que vivim en un escenari cultural, històric i cronològic deshonest, se sumen els lamentables genocidis, crims, persecucions i difamacions que la humanitat ha liderat, en nom de fes divinitzades o imperialismes de diferent naturalesa, és a dir, dinàstics, culturals, comercials o simplement ideològics. Ens referim a tot el que la humanitat ha fet per legitimar l'injustificable, després d'un menyspreu i una lluita infames, en el qual la intel·ligència i les ments més hàbils no han aconseguit raonar solucions més amistoses, basades en la llibertat de les voluntats en conflicte, resultat de la immaduresa humana a l'hora de resoldre els errors que ella mateixa nega, inconscientment. Pel camí, s'ha alimentat el culte a la violència humana, i una infinitat de farses i mentides, acompanyades de mitges veritats, que no ajuden de cap manera a fer un sa revisionisme històric.

Una conseqüència d'aquesta gran distorsió històrica és la causa de certa tolerància a una realitat mal dissenyada, en la mesura que ha estat capaç d'apaivagar a les ments més crítiques, i això ha relaxat les ànsies de venjança i el sentiment d'indignació que les alimenta . Però aquesta situació ha creat una altra conseqüència de calat major, que s'ha de comprendre si se li vol donar una resposta raonable. Manipular la realitat ha construït una dissociació cognitiva que no permet avançar en la maduresa i la responsabilitat humanes, i això condueix, inexorablement, a conflictes perpetus ja desatendre temes cabdals, com els drets humans, els drets ambientals o altres moltes més fronteres entre la violència reconeguda i la no reconeguda, com ho són la competència pel poder i tot el crim organitzat (militaritzat) que s'està agreujant dia a dia, així com totes les altres lluites en nom de les identitats aparentment irreconciliables.

Després de tota manipulació, independentment de si darrere hi ha bona o mala voluntat, o sentiments d'angoixa o patològics, apareix un ésser manipulador. I quan aquests éssers treballen a l'uníson, enaltits per les seves raons, les que siguin, esdevenen veritables depredadors de la ignorància de la inconsciència històrica, i la reproduïxen al seu voltant. Sense haver estat la seva intenció, la ignorància de la manipulació de la història, i de la realitat, que actualment protegeixen els academicistes de la història oficial, sota la pressió del gran capital simbòlic, ha estat una arma de doble tall les fulles (si volem realment avançar en la construcció d'un món millor) s'han de descobrir per després desposseir

de la seva capacitat de ferir, tallar i acabar amb tota possibilitat de reconciliació entre el passat de la humanitat i el seu present hostil per, d'aquesta manera, encarar el futur de una manera més conscient i responsable.

(*) Andreu Marfull Pujadas, Professor en Planificació i Geografia Urbana a la Universitat Autònoma de Ciudad Juárez, Mèxic.